

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Кръзовъ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
БРОЙ 3
ноември 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ЗИМАТА НАБЛИЖАВА...

Отива си и есенята! Студениятъ вѣтъръ обрива последнитѣ жълти и червени листа, които правѣха така красиви дърветата. Тѣ очакватъ вече хубавия бѣлъ снѣгъ, който ще ги приспи до пролѣтѣта. Цвѣтата, тревитѣ, семената — всички тѣ заспиватъ спокойно. Прелетнитѣ и пойни птици отдавна заминаха на югъ. Тукъ останаха само сивитѣ врабчета. И ето, тѣ прехвъркватъ край заледенитѣ прозорци и ни радватъ съ църкането си. Подскачатъ по оголенитѣ клони и сякашъ ни говорятъ, че и зимата има край! Но зимата е дълга и често беднитѣ врабчета, — които презъ лѣтото изтрѣбватъ толкова много гжсеници и вредни насѣкоми,

— не могатъ да си намѣрятъ храна и умиратъ отъ гладъ.

Въ всѣка къща отъ трапезата оставатъ трошици. Свикнете да хвърляте тѣзи трошици, вмѣсто въ буклука, — на малкитѣ сиви врабчета. Тѣ ще ви бждатъ признателни. Всѣки день ще ви чакатъ и ще се радватъ на доброто ви сърдце. А презъ пролѣтѣта, когато дърветата се събудятъ и покажатъ новитѣ си листа, врабчетата нѣма да оставятъ нито една гжсеница по тѣхъ. Така тѣ ще ви се отблагодарятъ за грижитѣ, които ще положите сега за тѣхъ.

А вие ще имате радостѣта, че сте се погрижили за тѣзи малки, сиви птиченца, че сте извършили едно добро дѣло.

ЕСЕНЬ

Като мѣничко сираче спи селото сладъкъ сънь, и надъ него тихо плаче есенниятъ вѣтъръ вѣнь.

Въвъ полето като жички на забравенъ апаратъ, плачатъ малкитѣ мушички съсь измокрени крила.

Пакъ горитѣ шари нѣкой, сякашъ съ аленъ тебеширъ, спятъ полетата далеко, спи и младиятъ пастиръ.

И черешитѣ до къщи тръпнатъ сякашъ въ чуденъ сънь, като бледи майки същи безъ подслонъ и безъ огнь.

А отъ меденитѣ жички тиха пѣсенъ тѣй звучи, сякашъ носи тя на всички пролѣтъ, радость и лжчи.

Григоръ Угаровъ

ДОБРАТА ВНУЧКА

МАЛКА ПРИКАЗКА

Имало две деца. Едното бедно, другото богато. Богатото винаги било добре облѣчено и изконтено, а бедното ходѣло съ скжсани и ветхи дрехи. Тѣ били съседни. И наедно ходѣли на училище.

Веднажъ, като се връщали отъ училище, духалъ студень вѣтъръ. Бедното момче треперѣло отъ студъ. А богатото, като го гледало така свито, присмѣло му се:

— Гвоздеи ли коवेशъ, Милчо? Ха, като ги продадешъ, да си купишъ балтонъ, та да не мръзнешъ на студа.

На бедното му станало мжчно, но не отвърнало нищо, а съ насълзени очи се прибрало въ къщи.

Но минали години. Порастли момчетата. Бедното се изучило и постжпило на добра работа, а богатото станало пройдоха и пьяница, и винаги ходило съ скжсани дрехи.

Моята баба обична изпрати ми вчера колетъ: съ орѣхи, сладки различни и буркани пълни съсь медъ.

Тѣй ми се иска на мене съсь нѣщо да се отплатя... За тази зима студена, чорани ще й оплета!

Бързайте, мои ржчици, кълбо, отмотавай се ти! Плетете, куки-сестрици, Чорапѣтъ да се върти.

Радка Станимирова

БОНИЯТЪ МОРЯКЪ

На гемия златна и крилата броди святъ Никола по морята.

Първоангелъ, Богу драгъ светия той владѣй надъ водната стихия.

Спира злитѣ вѣтрове студени и вълнитѣ въ корабъ устремени.

И спасява беднитѣ рибари, ако вихъръ ги въ морето свари.

Въ буря нему пжтници се молятъ и небесната му чакатъ воля.

На Никулдень риба златоперъ за светеца всѣки ще намѣри,

че на рамо съ златомногъ сокола ще пристигне пакъ свети Никола.

Ще прекръсти рибника, софрата, и ще литне да теши морята:

разяренитѣ вълни да спира, никой по море да не умира;

воднитѣ вихрушки да смирява и животъ и здраве да дарява!

Стефанъ Станчевъ

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ,

че крайниятъ срокъ за изплащане на абонамента съ право на БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА ПРЕМИЯ изтича на 15 декемврий т.г. Побързайте съ изплащането на абонамента си, за да получите книжката „ЮНАЧКО“ отъ Ст. Андрейчинъ, която излѣзе отъ печатъ и се изпрати на всички редовни и отчетени абонати и настоятели. Не пропускайте срока!

Георги Кръзовъ

КРАЙ ОГНИЩЕТО

Драматична приказка въ три картини

ЛИЦА:

БАБА СТАНА
ЗЛАТКО
КАЛИНКА

КОТАРАКЪТЪ
КАРАКОНДЖАЛЪТЪ
ПЪТЕЛЪТЪ

ПЪРВА КАРТИНА

Селска къща. Вечеръ. Край огнището е приклекнала баба Стана и поставя дърва на огъня, надъ който, окачено, виси котле съ гостба. Котаракътъ се върти около нея, препича се на огъня и тихо мърка.

Баба Стана: — като го удря леко съ дървото, което се тъкми да сложи въ огъня. — Стига си се врѣлъ въ мене! Нѣма ли мишки за тебе, ами все край огнището се въртишъ? Хайде бѣгай отъ тука! — Изблѣсква го. Котаракътъ: — отново се

приближава до огнището и пакъ продължава да си мърка.

Баба Стана: — Бре, Черно, ти не разбирашъ ли, какво ти думамъ? Махвай се отъ тука! Стига си ми се моталъ изъ краката. Хайде, че като взема точилката, само на котараци ще ми станешъ! — Отново го отстранява отъ огнището.

Котаракътъ: — пакъ се приближава до нея и започва още по-гальовно да мърка.

Баба Стана: — Зная, зная, че на топло ти е по-добре, ами си имамъ много работа. Трѣбва да приготвя вечерята, че ще ми се върнатъ гладни хората. Пъкъ ти като ми се врѣшъ въ краката, бавишъ ме!

— Слага още дърва на огъня и опитва гостбата.

Златко и Калинка: — влизатъ отъвнѣ премръзнали, съ по една торба на гърба. — Добъръ вечеръ, бабко!

Баба Стана: — Далъ ви Богъ добро, деца! — Отива къмъ тѣхъ да имъ помогне да смъкнатъ торбитѣ отъ гърбоветѣ си. — Охъ, колко сте измръзнали! Елате, елате, да се сгрѣте край огъня!

Златко: — приклѣква до огнището. — Единъ вѣтъръ е забрулил навънка! Щипе, щипе!

Калинка: — сжцо приклѣква до огнището и протѣга ржце къмъ огъня. — Премръзнахъ ми ржцетѣ. Да му мислятъ мама и татко. Още не сж тръгнало отъ нивата. Иматъ да досѣватъ още малко.

Баба Стана: — Ха, нагрѣйте се, че да ви сипя да си хапнете. Гладни ли сте?

Златко: — Много съмъ гладенъ.

Калинка: — И азъ съмъ гладна. — Понамѣства се по-близо

до огъня.

Златко: — блѣсва Калинка. — Защо се тикашъ у мене? Искашъ да ме блѣснешъ въ огъня ли?

Калинка: — Кога съмъ се тикала у тебе? Малко ли е огнището? Премѣсти се понататкъ. Заелъ си тука мѣстото, не може другъ да се сгрѣе отъ тебе!

Златко: — Кой ти прѣчи да се грѣешъ? Ама не искамъ въ мене да се блѣскашъ!

Баба Стана: — Ама вие пакъ ли захванахте да се карате? Още въ къщи не сте влѣзли и почнахте. Не ви ли омръзна всѣки день да се карате? И това ми било братъ и сестра!

Златко: — Тя се блѣска въ мене.

Калинка: — Кога съмъ се блѣскала? Не ме ли блѣсна ти пръвъ?

Баба Стана: — Стига, стига! И двамата сте една стока. Само току гледате да се

счепкате. Мирувайте, че ще направите нѣкоя пакость!

Вѣтърътъ изсвирва въ кумина, Котаракътъ се свива край огнището.

Златко: — Бабо, чувашъ ли го какъ свири? Страшенъ вѣтъръ е завѣялъ навънка. Вкоченясахме отъ студъ.

Баба Стана: — Той всѣка есенъ така си свири. Време му е сега. Нека духа, нека свири, да докара снѣга... А сега да ви сипя да си хапнете, че да си лѣгате да спите. — Слага близо до огнището кръгла софра. — Калинке, я помогни да сложимъ софрата. — Дветѣ нареждатъ софрата.

Калинка: — Бабко, нали пакъ ще ни разкажешъ нѣкоя приказка? Азъ много обичамъ приказкитѣ! Пъкъ и ти така хубаво ги разказвашъ...

Баба Стана: — Яжте сега, пъкъ после ще видимъ! Ако ми остане време, ще ви разкажа.

Златко: — започва да яде,